ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔ ΛΟΜΠΟ

ΜΟΡΦΙΝΟΜΑΝΗΣ

ΑΠΟ τὸ πρωΐ χιόνιζε στὸ Λονδῖνο. Πυκνές, χοντρὲς νιφάδες ἔπεφταν στοὺς δρόμους. Τὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων, ἡ βοὴ τῶν αὐτοκινήτων ποὺ περνοῦσαν, πνιγόντουσαν μέσα στὴν κρύα ἀτμόσφαιρα κι' ἀκουγόντουσαν ἀπὸ μακρυά, σὰν ἕνας ἀόριστος βόμβος.

Δυὸ ἄνδρες καθόντουσαν σ' ἕνα δωμάτιο, κοντὰ στὸ Χάϋδ - Πάρκ. Κάπνιζαν κι' ἔπιναν σὲ μικρὰ ποτήρια κόκκινο Βουργουνδιανὸ κρασί. Δὲν μιλοῦσαν. Καθένας τους φαινόταν βυθισμένος στὶς δικές του σκέψεις, καὶ τὴ σιωπὴ διέκοπτε μονάχα ὁ μονότονος κρότος τοῦ μεγάλου ρολογιοῦ, ποὺ τὰν κρεμασμένο στὸν τοῖχο.

Στὸ τέλος ὁ Μάκκονελ ἄδειασε μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸ ποτῆρι του, τὸ ἄφησε σιγὰ - σιγὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ διέκοψε τὴ σιωπή.

—Τί σοῦ κάτνισε, λοιπόν, ν' ἀφήσῃς ἔτσι ξαφνικὰ τὶς Ἰνδίες, Κέν, καὶ νὰ γυρίσῃς ἐδῶ ; Οὔτε μ' αὐτὸ τὸν διαβολόκιαρο δὲν νοσταλγεῖς νὰ γυρίσῃς ἐκεῖ, στὸ αἰώνιο καλοκαίρι ;

Ὁ Κὲν ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν φίλο του καὶ πέταξε τὸ τσιγάρο του στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ.

—Ποῦ, Τζών ; Στὶς Ἰνδίες ;... Ὄχι, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ !...

—Καὶ γιατί, Κέν ; Δὲν σὲ καταλαβαίνω. Ὡστόσο, δὲν σὲ πείραξε διόλου ἐκεῖ τὸ κλῖμα καὶ ὡς γιατροὺς ἔκανες χρυσὲς δουλειές... Οὔτε καὶ σήμερα καταλαβαίνω, γιατὶ μιὰ ἡμέρα ἐγκατέλειψες ἔξαφνα αὐτὸν τὸν τόπο, σὰν νὰ δρανέτευσε ἀπὸ κανένα κάτεργο...

—Σὰν νὰ δρανέτευσα !... Μεταχειρίζεσαι κάτι λέξεις, Τζών...

—Εἶνε ἡ κυριολεξία. Ἄφησες ξαφνικὰ ὅλες τὶς δουλειές σου στὴ μέση καὶ τώρα βασανίζεσαι μὲ ἀλληλογραφία γιὰ νὰ κανονίσῃς τὶς ὑποθέσεις σου...

Ὁ Κὲν κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ κατάμματα τὸν φίλο του. Ἀπὸ τότε ποὺ γύρισε ἀπ' τὶς Ἰνδίες, τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι. Ἤδειχνε μιὰ ἀπάθεια, εἶχε μιὰ τέτοια ἀκινησία, ποὺ μποροῦσε νὰ κάνῃ τὸν ἄλλον νὰ τρομάξῃ. Εἶχε γίνει σὰν μιὰ μάσκα, πάντα ἴδια, πάντα ἀμετάβλητη, ἐπάνω στὴν ὁποία δυὸ μάτια ἄστραφταν μονάχα, μὲ μιὰ παράξενη λάμψη. Ἤσαν μάλιστα στιγμές, ποὺ θἄλεγες πὼς ἡ λάμψις αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγωνία ὁλοζώντανη !

—Ἄκουσε, Τζών, εἶπε ἀργὰ ὁ Κέν. Εἶσαι παληός μου φίλος. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράγματα. Θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴ ζωή, ποὺ ἔζησα τοὺς τελευταίους μῆνες στὶς Ἰνδίες καὶ τότε θὰ καταλάβῃς γιατὶ «δρανέτευσα» ἔξαφνα ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπως λές, καὶ γύρισα στὸ Λονδῖνο...

Ὁ Μάκκονελ τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἰδῆ μιὰ τόσο ἀχωνιώδη ἔκφρασι ζωγραφισμένη στὴ μορφὴ τοῦ φίλου του.

—Θυμᾶσαι τὸν Χένρυ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Γύρισε πρὶν ἕνα χρόνο ἀπὸ τὶς Ἰνδίες καὶ μιὰ μέρα τὸν βρῆκαν σκοτωμένο στὸ δωμάτιό του...

—Τὸν Χένρυ, ναί... Μὰ τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχῃ αὐτὸ μὲ σένα, Κέν. Ἔστω κι' ἂν ὁ Χένρυ ἦταν ἕνας καλός σου φίλος. Ἴσως ὁ καλύτερος....

—Ναί, ἦταν... Ἂς μὴ σοῦ κακοφανεῖ, Τζών, ὁ καλύτερος... Εἶχε αὐτοκτονήσει, θυμᾶσαι... Μιὰ μέρα ἔλαβα ἕνα γράμμα του, ἀπ' ἐδῶ. Βρισκόμουν τρία χρόνια ἐγκαταστημένος στὴν Καλκούττα κι' ἐκεῖ μὲ εἶχε ἀφήσει, ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ἀγγλία. Κι' αὐτὸς ἐπίσης εἶχε «δρανετεύσει» ἀπ' τὶς Ἰνδίες, Τζών...

Ὁ Κὲν ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, πῆρε ἕνα γράμμα ἀπὸ μέσα καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ φίλου του.

—Διάβασε ! τοῦ εἶπε.

Ὁ Μάκκονελ ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ διάβασε :

«Ἀγαπημένε μου Κέν,

»Ὅταν θὰ λάβῃς αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐγὼ θὰ ἔχω βρῆ πειὰ τὸ θαρρος νὰ τερματίσω τὴ ζωή μου. Ἔτσι θὰ καταλάβῃς ἐπίσης καὶ γιατὶ γύρισα τόσο γρήγορα καὶ τόσο ξαφνικὰ στὸ Λονδῖνο... Ἄκουσε...

»Πρὶν ἀπὸ λίγον καιρό, εἶχα γνωρίσει στὴν Καλκούττα μιὰ γυναῖκα. Θὰ σοῦ πῶ τὸ ὄνομά της, γιατὶ πρέπει νὰ τὸ μάθῃς. Λέγεται Ἔλσα Σμιθ, κατοικεῖ στὴν ὁδὸ ..... ἀριθ. .. κι' εἶνε μιὰ νεαρὴ χήρα. Τὴν ἀγάπησα κι' ἐ

κείνη ἀνταποκρίθηκε στὸν ἔρωτά μου. Ἐπὶ δυὸ χρόνια ζήσαμε εὐτυχισμένοι. Μιὰ μέρα ἡ Ἔλσα μοῦ ἐξομολογήθηκε τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς της : ἦταν μορφινομανής ! Αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις στάθηκε ἕνα τρομερὸ πλῆγμα γιὰ μένα. Χρησιμοποίησα ὅλη τὴν ἀγάπη μου, ὅλη τὴν δραστηριότητά μου, γιὰ νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ πάθος της. Ἀλλ' ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά, ἀγαπητέ μου φίλε. Τὸ πάθος της ἀπεδείχθη ἰσχυρότερο ἀπὸ τὶς προσπάθειές μου. Καὶ τὸ χειρότερο, δὲν πέρασε πολὺς καιρός, κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος βρέθηκα μπλεγμένος στὰ φριχτὰ δίχτυα τῆς μορφίνης. Ἄ, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὴν ἀγωνία ποὺ δοκίμαζα, σὲ μερικὲς στιγμές, ποὺ ἀνακτοῦσα τὴ συνείδησι αὐτοῦ ποὺ ἔκανα, ποὺ καταλάβαινα τὸ βάραθρο, ποὺ ὁποῖο μ' ἔσπρωχνε μιὰ δύναμι, τόσο ἰσχυρότερη ἀπὸ μένα. Εἶσαι γιατρός καὶ καταλαβαίνεις...

»Τὸ μαρτύριο αὐτὸ κράτησε ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Καὶ ἔπειτα, κάποτε ποὺ εἶχα μείνει μόνος, γιατὶ ἡ Ἔλσα εἶχε πάει ταξεῖδι, βρῆκα τὴ δύναμι νὰ πάρω τὸ πρῶτο βαπόρι ποὺ βρέθηκε ἔμπρος μου στὸ λιμάνι καὶ νὰ γυρίσω στὸ Λονδῖνο. Ἐδῶ, μπῆκα σὲ μιὰ κλινική. Μοῦ ὑποχρεώθηκαν πὼς θὰ μὲ θεράπευαν ἀπὸ τὸ τρομερὸ πάθος ποὺ μὲ εἶχε κυριεύσει, μὲ ὑπέβαλαν σὲ εἰδικὴ θεραπεία. Μά, τοῦ κάκου. Ἡ σκέψι πὼς ἐκεῖ κάτω εἶχα ἀφήσει μόνη, ἀνυπεράσπιστη, τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα, ἡ τύψεις γιατὶ εἶχα δρανετεύσει ἔτσι ἀνανδρα ἀπὸ κοντά της, τροφοδοτοῦσαν τὸ πάθος μου καὶ παράλυαν τὴν ἀδύνατη θέλησί μου. Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ μονάχα ἡ ἴδια παρηγοριά : ἡ μορφίνη ! Καὶ μιὰ μέρα ἔγκατέλειψα τὴν κλινική...

»Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ γυρίσω κοντά της, στὴν Καλκούττα. Μὰ ἤμουν πειὰ ἕνα ἐρείπιο καὶ ἡ συναίσθησι τῆς καταστάσεώς μου μ' ἐξευηδένισε. Προτίμησα νὰ πεθάνω...

»Καὶ τώρα, ἔχω μιὰ παράκλησι νὰ σοῦ κάμω. Εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος ἰσχυρότερος ἀπὸ μένα. Ἐπὶ πλέον, εἶσαι γιατρός. Εἶνε ἡ τελευταία θέλησι ἑνὸς νεκροῦ αὐτή, τὴν ὁποία σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκπληρώσῃς. Πήγαινε νὰ βρῆς τὴν Ἔλσα. Καὶ προσπάθησε νὰ τὴν σώσῃς. Πές της πὼς ἡ σκέψι μου, καὶ μέσα ἀπὸ τὸν τάφο, εἶνε μαζύ της,πές της πὼς πεθαίνω γιατὶ τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλη τὴ θέρμη, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς μου. Χαῖρε, ἀγαπητέ μου,

ὁ Κένρυ σοῦ».

Ὁ Μάκκονελ διάβασε τὸ γράμμα κι' ἔπειτα τὸ ἄφησε στὸ τραπεζάκι.

—Μπορεῖς νὰ καταλάβῃς, τοῦ εἶπε ὁ Κέν, ποσο τρομερὴ μοῦ φάνηκε αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ὅταν τὴν διάβασα. Μετὰ πέντε μέρες διάβασα σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου τὸν θάνατο τοῦ Χένρυ. Τὴν ἑπομένη πῆγα νὰ βρῶ τὴν Ἔλσα.

»Τί γυναῖκα, φίλε μου ! Τί ὑπέροχη, τὶ θαυμασία γυναῖκα ! Τῆς ἀνακοίνωσα τὸ θάνατο τοῦ Χένρυ. Καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶδα τὸν πόνο εὐγενικώτερα ζωγραφισμένον ἐπάνω σὲ ὡραιότερο πρόσωπο. Τὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν στὰ ὡραῖα της μάτια καὶ τὰ γονατά της κλονίστηκαν. Τὴν δέχτηκα μισολιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά μου κι' ὁρκίστηκα μέσα μου νὰ σώσω αὐτὸ τὸ ὑπέροχο πλάσμα ἀπὸ τὸ πάθος του.

Ὁ Κὲν φαινόταν ἐξωρετικὰ ἐκνευρισμένος. Σηκώθηκε κι' ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὸ δωμάτιο. Ὅταν σὲ λίγο ἠρέμησε, ξανακάθησε, ἤπιε λίγο κρασὶ καὶ ξανάρχισε :

—Μ' ἀκολούθησε, σὰν ἕνα ἀδύνατο, ἀνυπεράσπιστο παιδάκι. Τὴν πῆρα στὴν κλινική μου καὶ τὴν περιποιήθηκα ὅσο μποροῦσα. Ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἄρχισα νὰ πείθωμαι πὼς εἶχε θεραπευθῆ πειά. Ἕνα ὑπέροχο βράδυ καθόμαστε στὸν κῆπο. Ἔξαφνα ἡ Ἔλσα σηκώθηκε, ἤρθε κοντά μου, ἄπλεξε τὸ κεφάλι μου καὶ μὲ φίλησε, μὲ ἕνα φιλί, ποὺ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ στὴ ζωή μου.

»—Ἔλσα ! φώναξα ἀνατριχιάζοντας, ὅταν μὲ ἄφησε. Ἔλσα... εἶνε τρομερό !... Ὁ Χένρυ !...

»Μὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χένρυ δὲν τὴς ἔκανε καμμιὰ ἐντύπωσι πειά. Ξαγάπεσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ψιθύρισε :

»—Σ' ἀγαπῶ !...

»Ἦταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου. Καθήσαμε μαζὺ ὥς τὸ πρωΐ. Σὰν ἕνα ὡραῖο ὄνειρο ξανοιγόταν ἡ ζωὴ μπροστά μας...

»Χωριστήκαμε κατὰ τὰ χαράγματα. Τὴν συνώδευσα στὸ δωμάτιό της. Μὰ τότε, ἔξαφνα, φάνηκε ἐξωρετικὰ ἐρεθισμένη. Μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς δώσω μιὰ μικρὴ, μιὰ ἐλάχιστη δόσι μορφίνης. Δὲν μποροῦσα νὰ τῆς ἀρνηθῶ, ἔπρεπε νὰ τὴν καθησυχάσω... τῆς ἔδωσα !...

»Πέρασαν μερικὲς μέρες ἀόμιν. Δὲν θὰ σοῦ περιγράψω τὸν ἔρωτά μου μαζύ της. Ἦταν ὑπέροχη, μοναδική... Καὶ ἦρθε ἕνα βράδυ... Μονάχος μου, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια, βύθισα τὴ λεπτὴ σύριγγα στὸ ἁπαλό, ρόδινο δέρμα της. Κι' ἔπειτα ἐκείνη μοῦ πῆρε τὴ σύριγγα καὶ, ἐνῶ μὲ φιλοῦσε, ἀσθάνθηκα τὴ βελόνη νὰ μὲ τσιμπᾶ στὸ χέρι...».

Ὁ Κὲν σώπησε. Φαινόταν ἐξωρετικὰ ταραγμένος. Ἔτρεμε. Ἔκανε μιὰ χειρονομία, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διώξῃ κάποια ὀπτασία ποὺ εἶχε προβάλει ἐμπρός του. Σηκώθηκε.

—Καταλαβαίνεις τώρα, εἶπε, γιατὶ ἔχω κάποια σχέσι μὲ τὸ θάνατο τοῦ Χένρυ καὶ γιατὶ ἄφησα ἔτσι ἀπότομα τὶς Ἰνδίες...

Φόρεσε τὸ ἐπανωφόρι του, πῆρε τὸ καπέλλο του.

—Εἶνε ἀργά, εἶπε. χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυττάξῃ τὸν Μακκονελ. Πρέπει νὰ πηγαίνω. Καληνύχτα !

Καὶ βγῆκε. Ὁ φίλος του τὸν ἄκουσε νὰ κατεβαίνῃ μὲ βαρειὰ βήματα τὴ σκάλα. Ἔπειτα τὰ βήματά του σταμάτησαν ἐπὶ ἕνα λεπτό. Ξανοιχτὴκαν ὕστερα. Ὁ Μακκονελ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα καὶ προχώρησε στὸ διάδρομο. Ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο εἶδε τὸν Κὲν νὰ σταματᾶ μιὰ στιγμὴ στὴ μέση τῆς σκάλας, κάτω ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ λάμπα... Κάτι ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του... Ἀπὸ χέρι του, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἔλαμψε ἕνα μικρὸ πραγματάκι ἀπὸ μέταλλο... Μιὰ μικροσκοπικὴ σύριγγα μορφίνης !...

καὶ κύτταξε ἔξω. Μόλις δὲ τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε, ὁ ἄγνωστος ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κατέβηκε. Μὰ πρὶν κατεβῇ τὰ δυὸ σκαλοπάτια τοῦ βαγονιοῦ, μὲ χαρέτησε, βγάζοντας εὐγενικότατα τὸ καπέλλο του, καὶ μοῦ εἶπε χαιογελῶντας :

»—Κυρία, σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως. Μὲ τὸ νὰ φάτε τὸ ὠμὸ ἐκεῖνο καρότο, μὲ κάνατε νὰ κερδίσω ἕνα στοίχημα πενῆντα λιρῶν !...

»Κι' ἐπήδησε γρήγορα κάτω κι' ἔγινε ἄφαντος ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

»Τότε ἐγώ, ξεθαρρεύοντας καὶ ξεστῶντας τὸ θυμό μου γιὰ τὸ κάζο, τοῦ εἶχα πάθει, ἔβαλα τὶς φωνὲς καὶ μαζεύτηκε κόσμος... Τὸ χειρότερο δὲ εἶνε πὼς ὅλοι ἐμένα πῆραν γιὰ τρελλή !...

»Τώρα ὑποθέτω, ἀγαπητέ μου Φράνκ, πὼς καταλαβαίνεις γιατί νοιώθω τέτοια ἀποστροφὴ πρὸς τὰ καρότα...».
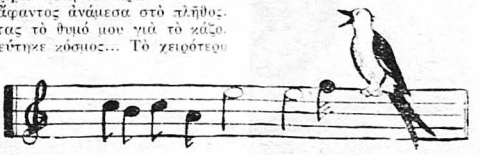
ΕΡΜΠΕΡΤ ΤΖΑΜΙΖΟΝ